

Sygn. akt V KK 63/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **M. K.**,
skazanego z art. 280 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 9 marca 2022 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 13 października 2021 r., sygn. V Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ż.
z dnia 29 stycznia 2021 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

M. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 29 stycznia 2021 r., sygn. akt II K (...), został uznany za winnego tego, że w dniu 17 grudnia 2019 roku w B., województwo (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, po uprzednim rozpyleniu w kierunku R. K. nieustalonej substancji, używając następnie przemocy wobec ww. pokrzywdzonego, polegającej na uderzeniu go pięścią w głowę, a następnie – po przewróceniu na podłogę, wielokrotnym kopaniu po głowie i tułowi – zabrał w celu

przywłaszczenia posiadane przez ww. pokrzywdzonego pieniądze w kwocie 500 złotych, czym działał na szkodę R. K.,
tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności. Ponadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k., orzeczono wobec oskarżonego środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. K. kwoty 500 złotych, a nadto środek kompensacyjny w postaci obowiązku zapłaty na rzecz pokrzywdzonego R. K. kwoty 1000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który – podnosząc zarzut obrazy przepisów postępowania (art. 7 k.p.k.) – wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 13 października 2021 r., sygn. akt V Ka (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyroku Sądu drugiej instancji kasację wniósł obrońca skazanego, podnosząc zarzut rażącej obrazy prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, przez naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na braku kompleksowego i wszechstronnego rozważenia zarzutów apelacji dotyczących obrazy art. 7 k.p.k., w szczególności braku rozważenia zarzutów dotyczących wpływu stanu psychicznego pokrzywdzonego na możliwość jego konfabulacji w zakresie prawidłowego rozpoznania sprawców rozboju, wiarygodności pokrzywdzonego wobec podawania w zeznaniach zdarzeń nieprawdopodobnych w świetle zasad prawidłowego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego oraz różnic opisu pojazdu, którym poruszali się sprawcy rozboju i pojazdu skazanego, sprzeczności zeznań funkcjonariusza Policji M. B. z zeznaniami J. K., Z. K. i K. K., a także arbitralnemu, sprzecznemu z zasadami logiki i doświadczenia życiowego przyjęciu, że nieistotne rozbieżności w treści zeznań D. M., K. M., J. S., A. S., I. K., A. P. i wyjaśnień M. K. pozwalają na przyjęcie niewiarygodności tych zeznań i wyjaśnień, podczas gdy

istotne sprzeczności w zeznaniach pokrzywdzonego nie pozbawiają tych zeznań waloru wiarygodności.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Na wstępie należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 537a k.p.k., nie można uchylić wyroku sądu odwoławczego z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457 § 3 k.p.k. Tymczasem treść zarzutu oraz jego rozwinięcie w uzasadnieniu kasacji nie pozostawia wątpliwości co do tego, że obrońca skazanego kwestionuje niemal wyłącznie samą jakość uzasadnienia, wyrażając pogląd o ogólnikowym lub wybiórczym odniesieniu się do zarzutu podniesionego w apelacji, co nie może przynieść oczekiwanego przez autora kasacji rezultatu. Trzeba przy tym stwierdzić, że poziom szczegółowości rozważań Sądu odwoławczego w części motywacyjnej wyroku nie budzi wątpliwości co do rzetelnego zweryfikowania oceny dowodów w kontekście rozpoznawanej apelacji. Sąd ten rozważył szczegółowo kwestię wiarygodności zeznań pokrzywdzonego, analizując treść relacji procesowych R. K., z uwzględnieniem jego niepełnosprawności intelektualnej w stopniu lekkim oraz treści opinii biegłej psycholog, poddając weryfikacji ocenę wiarygodności tego dowodu. Sąd *ad quem* rozważył również wpływ spożycia alkoholu przez pokrzywdzonego na jego zdolność zapamiętywania, a argumentacja obrońcy w tym zakresie (s. 6-7 kasacji) ma jedynie charakter polemiczny, nie wykazując błędów w rozumowaniu Sądu odwoławczego. Należy zauważyć, że Sąd odwoławczy dostrzegł rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonego i rozważył ich doniosłość dla kwestii wiarygodności R. K.. Bazując na ww. opinii biegłej wyjaśnił mechanizm powstania tych rozbieżności oraz ocenił ich doniosłość, co pozwoliło na uznanie, że nie miały one wpływu na zasadniczą kwestię – rozpoznania M. K. jako jednego ze sprawców rozboju (którego zresztą pokrzywdzony znał jako osobę z sąsiedztwa), co też potwierdzili

członkowie rodziny pokrzywdzonego, których poinformował on o tożsamości sprawcy krótko po zdarzeniu i którzy pojechali do miejsca zamieszkania M. K..

W tym kontekście bez znaczenia dla sprawy jest niedoniesienie się przez Sąd odwoławczy do treści zeznań funkcjonariusza Policji – M. B. złożonych na rozprawie w dniu 16 października 2020 r. (k. 478-479, t. III), w których wskazał on na utrudniony kontakt z pokrzywdzonym i jego stan upojenia alkoholowego podczas jego wizyty na komisariacie 1-2 dni przed złożeniem zawiadomienia o przestępstwie. To, że wówczas nie był w stanie przedstawić okoliczności zdarzenia nie świadczy o jego całkowitej niepamięci, co wprost potwierdza właśnie inicjatywa rodziny pokrzywdzonego w domu M. K., do której by nie doszło, gdyby R. K. nie wskazał swoim bliskim osoby skazanego jako sprawcy dokonanego rozboju. Trzeba też w tym kontekście zaznaczyć – co podkreślił również Sąd odwoławczy – że pokrzywdzony nie miał żadnych wątpliwości co do tego, iż sprawcą jest M. K..

W świetle powyższych rozważań należało uznać, że kontrola instancyjna przeprowadzana przez Sąd Okręgowy w P. została zrealizowana prawidłowo i nie jest dotknięta rażącą obrazą art. 457 § 3 k.p.k. ani art. 433 § 2 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego.